Minister, er Nægtelsen begrundet deri, at man intet Præcedens har for, at Staten kan understøtte Enker efter Mænd, som ikke have staaet i Statens Tjeneste. Hvorvidt det er Tilfældet, skal jeg lade være usagt, men saaledes tror jeg nok, at Nægtelsen er begrundet. Af de udførlige Bilag, der følge med hendes Andragende til Folketinget, som hun nu har henvendt sig til for at bede om Assistance, fremgaar det tydeligt, at det forholder sig saaledes, som jeg har sagt. Dette er ogsaa fremhævet i det Uddrag af hendes Andragende, som er gengivet i Betænkningen, og derfor beder jeg det ærede Ting om at hjælpe mig med at faa dette Andragende henvist til Indenrigsministeren. Hvis Folketinget vil give sin Tilslutning, er der Haab om, at den ærede Minister vil tage sig af Sagen. Den ærede Minister har i alt Fald til mig personlig antydet, saaledes har jeg i alt Fald forstaaet ham, at hvis Folketinget vilde vise saa stor Interesse for Sagen, at det vilde stemme for Henvisningen af Andragendet til ham, vilde han ikke have noget imod at tage Andragendet til Følge. Jeg ved jo nok, at det ikke er almindelig Brug her i Tinget at gaa imod Finansudvalgets Indstillinger, men ved en saadan Sag synes det mig dog, at man kan tage personligt Standpunkt, og at det ikke maa kunne opfattes som en Fornærmelse mod Finansudvalget, at man gaar imod det og stemmer paa en Henvisning, der gaar ud paa at give Enken efter en fortjent Mand en fattig Skærv. Hermed tillader jeg mig at anbefale det af mig stillede Ændringsforslag om ogsaa at henvise Enkefru Borks Andragende til Indenrigsministeren.

Paulin: Efter at have hørt den ærede Ordførers velvillige Udtalelser om de Andragender, der ere fremkomne fra Beboerne ved Landgrænsen og i Erindring om de imødekommende Udtalelser, der fremkom fra den ærede Finansminister under Forhandlingen angaaende den første Afdeling af Andragenderne, har jeg jo ikke særlig stor Grund til at tage Ordet i Dag. Men jeg vil dog sige, at da to af disse Andragender ere indbragte fra Mænd i min Valgkreds, finder jeg Anledning til at gøre et Par korte Bemærkninger. Disse Andragender ere opførte under Nr. 79 og 85. Det første er indgivet af 3 Beboere af Taps, nemlig Gaardejerne Sievert, Jørgensen og Frandsen. Jeg skal ikke komme ind paa at udtale mig om Enkelthederne i Andragendet, idet de ere gengivne i en temmelig udtømmende Form i Betænkningen, og jeg skal heller ikke komme ind paa at udtale nogen afgjort Mening om, hvorvidt disse Beboere have et juridisk Krav paa Erstatning af Statskassen. Naar man ser paa Wienertraktatens Bestemmelser, skulde man synes, at de have et saadant Krav, men da den ærede Finansminister ved Forhandlingen om et Spørgsmaal af lignende Art udtalte, at det, som Fredstraktaten gaar ud paa at hjemle Beboerne nede ved Grænsen, er, at der ikke skal blive udstedt et særligt Forbud mod, at de færdes over Grænsen, og ikke, at sikre dem imod Følgerne af et almindeligt Forbud, saa skal jeg dertil tillade mig at bemærke, at jeg ikke for mit Vedkommende kan tænke mig, at et saadant særligt Forbud skulde kunne udstedes for Grænsebeboerne alene uden at omfatte Landets øvrige Beboere. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, at en Traktat ikke sikrer dem mod Foranstaltninger, der foranstaltes af Hensyn til Indlandet, forekommer det mig, at man ikke kan stille saadanne Grænsebeboere sammen med alle Landets Beboere i saadanne Tilfælde. Naar vi se hen til den lange Tid, hvor Grænsen var afspærret, vide vi jo ganske sikkert, at disse Beboere vare den Gang særlig uheldig stillede i Sammenligning med alle de øvrige Beboere. Ganske vist kan man sige, at alle Landets Beboere lide under en saadan Afspærring, baade Handel, Industri og Haandværk lide derunder, men man kan ikke sige, at det er i den Grad som for Grænsebeboernes Vedkommende. Jeg tror i hvert Fald, at disse Grænsebeboere have et fuldstændigt Krav paa, at der tages Billighedshensyn over for dem, og det er navnlig dette, jeg gerne vilde anbefale at tage. Jeg skal i den Anledning tillade mig at gøre en Henstilling til ærede Medlemmer, og særlig vil jeg rette denne Henstilling til de ærede Medlemmer, der ere Jordbrugere, at de skulle blot tænke sig en saadan Situation, at man midt i Høsttiden bliver fuldstændig forhindret fra at komme baade selv personlig og med sine Tjenestefolk og sine Kreaturer til en Del af sin Ejendom. Andragendet under Nr. 83 angaar en Mand, der har 76 Tønder Land liggende paa den anden Side af Grænsen, og en saadan Mand kommer i en meget uheldig Situation ikke alene med Hensyn til sin Kornavl, men ogsaa med Hensyn til sine Græsmarker. Selvfølgeligt har det medført store Tab. Jeg skal kun altsaa tillade mig at henstille, at ærede Medlemmer med mig ville skønne, at disse uheldige Grænsebeboere have et Billighedskrav paa Erstatning af Statskassen, for de dem overgaaede Tab ved Landgrænsens Afspærring. Jeg anbefaler saaledes, at Indstillingerne vedtages.